

Res a fer

Un relat de: [Marta Pérez i Sierra](#)

Ara té tot el temps del món per no fer res. No fer res. Quan ens veiem li proposo una activitat i una altra, a totes em diu que no, que no li ve de gust, que ni m'imagino com és la gent que hi participa, que ella està feta d'una altra pasta, que ella té molt de dolor i no pot. "No puc", diu. I passa el dia ajaguda al llit mirant la tele, o amb els ulls perduts mirant a no sé on, deixada anar en qualsevol de les cadires de la sala. I no fa res. Com quan era una nena, i ens la trobàvem arraulida en un esglaó de la torre, "estás en babia", li deia en castellà l'àvia. I ella responia que li agradava avorrir-se perquè així els dies duraven molt més. "Per a què voldrà els dies aquesta criatura si no en fa res", mormolava l'àvia, com si alhora que ho deia pensés a trobar una solució. I ella seia aquí i allà, sense esma, com desmaiant-se dins les seves secretes cabòries. Així ha viscut, sense interès per viure, enganyant-se amb els seus raonaments infantils, alletant els seus dies amb una desídia difícil d'entendre. Potser posseeix l'art de l'avorriment i no la sabem entendre.